

இலக்கியங்களில் நாடகக் கூறுகள்

க. வினோத் குமார்

உதவிப்பேராசிரியர், சி.எஸ்.ஐ.கல்வியியல் கல்லூரி

இராமநாதபுரம் – 623501.vnthkumar53@gmail.com

ஆய்வுச்சுருக்கம்

கலைகளின் அரசி என அழைக்கப்படுவது நாடகமாகும். தமிழ் மொழி இயல், இசை, நாடகம் என்ற மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டது. இவற்றுள் நாடகம் தொன்மையும், தனிச்சிறப்பும் வாய்ந்ததாகும். தமிழர் நாடகக்கலையின் தோற்றத்தினை விவரிக்கும் நூற்களில் பழமை வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுவது அகத்தியம் என்னும் தலைச்சங்க காலத்து நூலாகும். நாடகம் என்பது பாட்டும், உரையும், நடிப்பும் என்பது தமிழ் மரபுவழி கூறும் இலக்கணமாக விளங்குகின்றது. சங்க காலத்தில் குணநூல், கூத்தநூல், சயந்தம் நூல், மதிவாணர் நாடகத் தமிழர், முறுவல் போன்ற நாடக நூல்கள் இருக்கப்பெற்றன என்பதனை சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரை எழுதிய அடியார்க்கு நல்லார் குறிப்பிடுகின்றது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் தொல்காப்பியம், சிலப்பதிகாரம் போன்ற நூற்களில் தமிழ்நாடகக்கலை பற்றிய சான்றுகள் பல உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. நாடகக்கலையின் வளர்ச்சியும் வேகமும் இன்று மிகுதியாக இருக்கிறது. தமிழ்நாட்டில் மட்டுமன்றி, பிறமொழி பேசும் மாநிலங்களில் வாழும் தமிழ் மக்கள்கூட அங்கும் இக்கலை இன்று பக்குவமான வளர்ச்சிகளைப் பெற்றிருக்கின்றது. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் மராத்தியர் தஞ்சையை ஆண்டு வந்த நாட்களில் நாட்டில் குழப்ப நிலையும், போர்களும் அடங்கி, அமைதி நிலவத் தோன்றியது. கலை வளர்ச்சியில் கண்ணோட்டம் செலுத்தப் பட்டது. நாடகம் எனக் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் சில இலக்கிய வடிவங்கள் தோன்றின. அவை, பள்ளு நாடகம், குறவஞ்சி நாடகம், நொண்டி நாடகம். இம்மூவகை இலக்கிய நாடகங்களும், நாடக வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்கன. உழவர்களின் வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும், பள்ளு நாடகங்களும், குறத்தி குறி கூறுவதாக அமைந்த குறவஞ்சி நாடகங்களும், நகைச்சுவைக்கும், இடந்தரும், நொண்டி நாடகங்களும் இந்நாடகங்கள் பற்றிய செய்திகளை அறிய பெரிதும் துணை செய்வன. நாடக வாணர்கள், நாட்டிய வகைகள், நிலைகள் பற்றிய சில செய்திகளே இச் சிற்றிலக்கியங்களில் கூறப்பட்டாலும், பல இலக்கியங்கள் நாடகச்சாயல் கொண்டவை. இன்றை சூழலில் கல்விச்சாலைகளில் ஓரங்கநாடகம், நாட்டிய நாடகங்கள் நடித்துக்காட்டப்படுகின்றன, வார, மாத இதழ்களிலும், வானொலி தொலைக்காட்சிகளிலும் நாடகங்கள் நடித்துக்காட்டப்படுகின்றன. இன்று அதிகமான தொழில்நுட்பங்களோடு நிறைய படங்கள் வருகின்றன. இவற்றுக்கெல்லாம் முன்னோடியாக அமைந்த மேற்கண்ட நாடகங்களையும் அக்கலையை வளர்த்த சான்றோர்களையும் தமிழுலகம் என்றும் மறவாது.

முக்கியவார்த்தைகள்: நாடகம் குறவஞ்சி, சிலப்பதிகாரம், பள்ளு. நொண்டி, இலக்கியம் முன்னுரை

மனிதன் என்று அறிவு பெற்றுத் தோன்றினானோ, அன்றே நாடகமும் ஏதோ ஒரு முறையில்

பாத்திமா கல்லூரி (தன்னாட்சி)
(தேசியத் தர மறுமதிப்பீட்டில் 'A++' தகுதி பெற்றது (4வது சுழற்சி))
தமிழ் உயராய்வு மையம், மதுரை. மற்றும்
பிரணவ் தமிழியல் ஆய்விதழ்
(மதிப்பீடு செய்யப்பட்ட காலாண்டு சர்வதேச மின்னியல் ஆய்விதழ்)
இணைந்து நடத்திய
தேசியக் கருத்தரங்கம்
"நாடகத்தமிழ்-வேரும் விழுதுகளும்"
Special Issue volume-3 issue-3

தோற்றம் பெற்றிருக்கக் கூடும். மனிதனின் விளையாட்டு உணர்வும், பிறரின் செயல்களை நடித்துக் காட்ட விரும்பும் இயல்பும், நாடகம் தோன்றக் காரணங்களாக அமையலாம். பொதுவாக நாடகத்தின் தோற்றம் பற்றிய தெளிவான கருத்து அறிய முடியாத ஒன்றாகவே உள்ளது. நடனத்திலிருந்துதான் நாடகம் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்பார் சிலர். சமயச் சடங்குகளிலிருந்து நாடகம் தோன்றியிருக்கலாம் என்பாரும் உளர். பொதுவாகச் சடங்கிலிருந்தே நாடகம் உருவாகியிருக்கலாம் என்பது ஆய்வாளர்கள் கருத்தாகும். புராதன (பழங்கால) மனிதன், பருவகால மாற்றங்களையும், இயற்கையோடு நிகழும் பல மாற்றங்களையும் கண்டு, இவை தனக்கு மேலான சக்திகளின் செயற்பாடே என்று நம்பினான். அதனை அடிப்படையாகக் கொண்டே சடங்குகள் உருவாகின. இதுவே நாடகமாக வளர்ந்தது. மனிதனின் இயல்பான குணமாக இருக்கின்ற நாடகத் தன்மை, ஒன்றைப் போலச் செய்து காட்டுதல் என்பதாகும். வேட்டையாடிய மனிதன் தான் வேட்டையாடிய நிகழ்வுகளை மீண்டும் செய்து காட்டினான். தனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களைச் சொல்லிக் காட்டினான். பின்பு அதனைச் செய்து காட்டினான். இவையே நாடகமாக மாறின. நாடகம் என்பதனைக் குறிக்கும் Drama என்ற சொல், கிரேக்கச் சொல்லின் அடியாகப் பிறந்தது. ட்ரமோனியன் (Dramonian) என்ற கிரேக்கச் சொல்லே இதன் மூலமாகும். இதன் பொருள் ஒன்றைச் செய் அல்லது ஒன்றைப் போல நடித்துக் காட்டு என்பதாகும்.

நாடகம் என்று வழங்குகிற தமிழ்ச் சொல்லுக்கு அறிஞர்கள் பலவாறு பொருள் விளக்கம் தருகின்றனர். நாட்டின் சென்ற காலத்தையும், நிகழ்காலத்தையும், வருங்காலத்தையும் தன் அகத்தே காட்டுவதால் நாடு + அகம் ஸ்ரீ நாடகம் என்று ஆயிற்று என்று அவ்வை சண்முகம் கூறுவார். ஆனாலும் நாடகம் என்ற சொல் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், காப்பியங்கள் ஆகியவற்றில் வரும் இடங்களை நோக்கினால் இன்று நாம் நாடகம் என்பதற்குக் கொள்ளும் பொருளில், அன்று கூறப்படவில்லை என்று அறியலாம். நாட்டியம் என்ற கருத்திலேயே காணப்படுகிறது.

நாடகம் என்ற சொல்லுக்கு வேர்ச்சொல் நட என்று பாவாணர் கூறுகிறார். நட என்னும் வேர்ச் சொல்லிலிருந்து நடனம், நாட்டியம், நாடகம் என்பன ஆட்டத்தை அறிவிக்கும் மறுபெயர்களாக வந்தன என்பார். நடம், நட்டம் என்ற சொற்களும் ஆடலைக் குறிப்பன.

தமிழ் நாடகங்கள் பற்றி அறிய இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுகள், நம்பிக்கைகள், நாட்டுப்புறச் சமயக் கூறுகள் ஆகியன உதவுகின்றன. பண்டைய கூத்துகள் பற்றியே இலக்கியங்கள் பல செய்திகளைக் கூறுகின்றன. துன்பத்துடன் முடியும் துன்பியல் மரபு தமிழில் மிகக் குறைவாகவே உள்ளது. எல்லாம் இன்பமயம் என்னும் பண்பே மேலோங்கி நிற்கிறது. தமிழ் நாடகங்களுக்கும் இது பொருந்தும். மேலும் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் நடனம், நாடகம் என இரண்டுமே ஒன்றாகப் பார்க்கப்படுகிறது. நாடகம், நடனம் என இரண்டுமே ஒரே வகைப் பண்புகளையே கொண்டிருந்தன. பெரும்பாலும் இலக்கியங்களிலே பெண்கள் நடன மகளிர் எனக் குறிப்பிடப்படாமல் நாடக மகளிர் என்றே குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.

நாடக அமைப்பு

நாடகத்தில் உரையாடல் முதலிடம் பெறும். பங்கு பெறுவோர் கதாபாத்திரங்கள் எனப் பெறுவர். நிகழ்ச்சி நடைபெறும் இடம், காலம், சூழல் ஆகியனவும் குறிக்கப் பெற வேண்டும். பேசுவோருக்கேற்ற உணர்ச்சிக் குறிப்புகள் (மெய்ப்பாடு) வசனத்தில் ஆங்காங்கே அடைப்புக் குறிக்குள் சுட்டப் பெறுவதும் உண்டு. நாடகம், பொதுவாக, தொடக்கம், வளர்ச்சி, உச்சம், வீழ்ச்சி, முடிவு என்று ஐந்து கூறுகளையுடையதாக இருக்கும். இக்கூறுகளாகிய பெரும்பிரிவுகள் அங்கங்கள் என்னும் பெயரில் விளங்கும். இவற்றில் களன் அல்லது காட்சி என்னும் சிறு பிரிவுகள் அமையும். இன்பியலாகவோ, துன்பியலாகவோ நாடகங்கள் முடிவு பெறும். துன்பியல் முடிவுகளே பெரும்பாலும் வரவேற்புப் பெறும். நாடகம் இத்தனை பக்கங்கள் அல்லது இவ்வளவு கால நேரம் கொண்டதாக விளங்க வேண்டும் என்றெல்லாம் எந்த வரையறையும் இல்லை. படிக்கத்தக்கன, நடிக்கத்தக்கன, படிக்கவும் நடிக்கவும் தக்கன எனப் பல வகைகளில் நாடகம் புனையப் பெறும். நாடகம் நடிக்கப் பெறுங்காலத்து நடிப்பவரின் மெய்ப்பாடு, குரல் அழுத்த வேறுபாடு முதலியன வசனத்திற்கு மேலும் மெருகூட்டிக் காண்போரை விரைந்து சென்றடைகின்றன எனலாம். மேடை நாடகம், வானொலி நாடகம், தொலைக்காட்சி நாடகம், படிப்பறை நாடகம் எனப் பலவாகக் கலைஞரின் நிலைக்கேற்ப நாடகங்கள் புத்தம் புதியனவாகப் படைத்தளிக்கப் பெற்று வருகின்றன.

தமிழ் நாடக வரலாற்றுக்கு முக்கியமான இலக்கிய வடிவ நாடகங்கள்

தமிழ் நாடக வரலாற்றை ஆராய்ந்து பெற விரும்பும் வாழ்க்கையான அனுபவங்கள் அடையும் நாடக வடிவ நாடகங்கள், பதினாறு, பதினேழு, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளிலிருந்து வந்துவிட்டன. சோழர் காலத்தில் அரசர்கள் ஆதரவில் அரண்மனைகளிலும், கோயில்களிலும் அடைந்து கிடந்த நாடக கலை, மக்கள் மன்றங்களை வளரும் வாய்ப்பு உண்டானது. தெலுங்கு மற்றும் மராட்டிய அரசர்களின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த இந்த காலக்கட்டத்தில், பள்ளு, குறவஞ்சி, நொண்டி நாடகம், குளுவ நாடகம், மகுட நாடகம், கீர்த்தனை போன்ற வகைகள் வளரும் வாயிலானது. இவ்வளவு வரலாற்றுக்குக் காரணம், இவ்வளவு வகைகள் மிகுந்த அளவிற்குக் கோரப்படுகின்றன. இவ்வளவு விசித்திரமான, அரிதான நாடகங்கள் தொடரும் அனைத்து வகைகளையும் உள்ளடக்கின்றன. இவையெல்லாம் தமிழ் நாடகப் போக்கில் எவ்வாறு அமைந்திருந்தன என்பதை முழுமையாக அறிந்துகொள்ள முடியும்.

சங்க இலக்கியம், காப்பியங்கள் ஆகியவற்றில் காணப்பெறும் சிற்சில கதாபாத்திரங்களையும், குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சிகளையும் மையப் பொருளாகக் கொண்டு புனையப்பெறுவன இவ்வகை நாடகங்கள் ஆகும். இவற்றில் தலைமைப் பாத்திரங்கள் செந்தமிழ் நடையிலும், சராசரிக் குடிமக்கள் பாத்திரங்கள் வழக்குத்தமிழ் நடையிலும் வசனம் பேசுதலாக அமைப்பது இயல்பு. இவற்றைக் கவிதையில் அமைப்பதும் உண்டு. உரைநடையில் அமைப்பதும் உண்டு. பாரதிதாசனின் பிசிராந்தையார், சேரதாண்டவம், வ.சுப.மாணிக்கனாரின் மனைவியின் உரிமை (வள்ளல் பேகன் வரலாறு), புலவர் பழநியின் அனிச்ச அடி (பெண் கொலை புரிந்த நன்னன் கதை), மறைமலையடிகளின் அம்பிகாபதி அமராவதி, அ.ச.ஞானசம்பந்தனாரின் தெள்ளாறெறிந்த நந்தி

போன்றன இவ்வகை நாடகங்களுக்குத் தக்க சான்றுகளாகும்.

பள்ளு நாடகம்

அரசர்களைப் பாடிக் கொண்டிருந்த காலம் மாறி, மக்களைப் பற்றிப் பாடும் காலம் வந்தது. அதனால் பலவகைப்பட்ட புதிய இலக்கியங்கள் பிறந்தன. கி.பி.பதினாறாம் நூற்றாண்டளவில் அவ்வாறு பிறந்ததுதான் பள்ளு நாடகம். மேடை வடிவமும், இலக்கிய வடிவமும் கொண்ட நிலையில் எழுந்த முதல் நாடக வகை பள்ளு. மருத நில மக்கள், பள்ளு நாடக உறுப்பினர்களாக வருகின்றனர். சிலப்பதிகாரம் போன்ற பண்டைய நூல்களில் உழவர்களின் வாழ்க்கை பற்றிய செய்திகள் ஆங்காங்கே கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றையெல்லாம் தொகுத்து நாடக இலக்கிய வடிவில் பிற்காலப் புலவர்கள் உருவாக்கினர்.

திருவாரூர்ப் பள்ளு என்னும் பள்ளு நூல்தான் இவ்வகையில் முதலில் தோன்றியதாகும். கதிரைமலைப் பள்ளு, திருமலை முருகன் பள்ளு, வைசியப் பள்ளு எனப் பல குறிப்பிடத்தக்க பள்ளு நாடகங்கள் பின் தோன்றின. பள்ளு நாடகங்களில் மிகச் செல்வாக்குப் பெற்றது முக்கூடற்பள்ளு ஆகும். இது கி.பி.1680இல் எழுந்தது. இப்பள்ளு, பிற்காலத்தில் பல பள்ளு நூல்கள் தோன்றுவதற்கு மூலநூலாக அமைந்தது எனலாம். பள்ளு நூல்கள், நாடக இலக்கியங்களாக அமைந்தவை. இவற்றை அப்படியே நடிக்க முடியாது. இவற்றில் நாடகப் பாங்கு அமைந்திருப்பதால் சில உத்திகளைச் சேர்த்து இவற்றை நடிப்பதற்கேற்ற வகையில் நாடகமாக்கும் முயற்சி பிற்காலத்தில் தோன்றியது என்பார் ஆறு. அழகப்பன். கதிரை மலைப் பள்ளு, முக்கூடற்பள்ளு இரண்டும் நாடகமாக நடிக்கப் பட்டவை. கதிரைமலைப் பள்ளின் மூல இலக்கியத்தை இலங்கை அறிஞர் க.வீரகத்தி என்பவர் நாடக வடிவில் இசைநாடகமாக்கி வெளியிட்டுள்ளார். அது இலங்கையில் பல இடங்களில் நாடகமாக நடிக்கப்பட்டுள்ளது. முக்கூடற் பள்ளு என்னாயினாப் புலவர் என்பவரால் நடித்தற்கேற்ற நாடகமாக எழுதப்பட்டது. மேடை நாடகமாகவும் நடிக்கப்பட்டது. பள்ளு நாடகம் எளிய மக்கள் நடிப்பதற்கும், பார்ப்பதற்கும் தக்கதாக இருந்தது. நாட்டுப்புறக் கோயில் விழாக்களில் பாமர மக்களால் அதிகப் பொருள் செலவோ, அதிகப் பயிற்சியோ இன்றி எளிதாக நடிப்பதற்குத் தக்கதாய்ப் பள்ளு நாடகங்கள் இருந்தன. பள்ளு நாடகம் பார்த்து மக்கள் சொல்லையும், நெல்லையும் வளர்த்தார்கள் என்பார் ஏ.என்.பெருமாள்.

குறவஞ்சி நாடகம்

குறிஞ்சி நிலமாகிய மலைப்பகுதியில் வாழ்பவர்கள் குறவர்கள். குறப்பெண்ணைக் குறவஞ்சி என்பர். இவர்கள் ஊர் ஊராகச் சென்று குறிசொல்லும் வழக்கமுடையவர்கள். சங்க இலக்கியங்களிலே வெறியறிதல் என்ற பகுதியிலேயே இச்செய்திகளைக் காணலாம். இவ்வாறு குறி சொல்லும் செய்தியை மையக்கருவாகக் கொண்டு தோன்றியதே குறவஞ்சி நாடகம். இதனைக் குறத்திபாட்டு எனவும், குறம் எனவும் பாட்டியல் இலக்கண நூல்கள் கூறும்.

குறவஞ்சி நாடக வகையைச் சார்ந்த இலக்கியம் என்பதை,

பாத்திமா கல்லூரி (தன்னாட்சி)
(தேசியத் தர மறுமதிப்பீட்டில் 'A++' தகுதி பெற்றது (4வது சுழற்சி))
தமிழ் உயராய்வு மையம், மதுரை. மற்றும்
பிரணவ் தமிழியல் ஆய்விதழ்
(மதிப்பீடு செய்யப்பட்ட காலாண்டு சர்வதேச மின்னியல் ஆய்விதழ்)
இணைந்து நடத்திய
தேசியக் கருத்தரங்கம்
"நாடகத்தமிழ்-வேரும் விழுதுகளும்"
Special Issue volume-3 issue-3

செழித்த குறவஞ்சி நாடகத்தைப் பாட -

(குற்றாலக் குறவஞ்சி)

குறவஞ்சி நாடகம் தமிழில் வணங்கிப் பாட

- (சோலைமலைக் குறவஞ்சி)

எனவரும் பல்வேறு குறவஞ்சி இலக்கிய வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. குறவஞ்சி நூல்களின் பெயரிலேயே நாடகம் என்னும் சொல்லாட்சி அமைந்திருக்கக் காணலாம். கும்பேசர் குறவஞ்சி நாடகம், சரபேந்திர பூபாலக் குறவஞ்சி நாடகம் முதலியன இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவை ஆகும்.

குறவஞ்சி நாடகத்தில், இன்றைய நாடகங்களுக்கு இருப்பது போல் களம், காட்சி என்னும் பிரிவுகள் இல்லை. எனினும் அதனை மூன்று காட்சிகளாக மு.அருணாசலம், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்னும் தம்முடைய நூலில் பிரித்துக் காட்டுவார். குறத்தி வரும்வரை அமைந்துள்ள தலைவியினுடைய வரலாறு முதற்காட்சியாகவும், குறத்தி குறி கூறிப் பரிசில் பெற்றுச் செல்லுதல் இரண்டாவது காட்சியாகவும், சிங்களின் பறவை வேட்டை முதல் சிங்கன் -சிங்கி உரையாடல் வரை உள்ள பகுதிகள் மூன்றாவது காட்சியாகவும் அவர் பகுப்பில் விளங்குகின்றன.

பாட்டுடைத் தலைவர் உலா பற்றிய அறிவிப்புடன் தொடங்கிய நாடகம், பாட்டுடைத் தலைவர் வாழ்த்துடன் முடிவு பெறுவது நாடகத்திற்கு ஓர் இயைபினை ஏற்படுத்துவதாக உள்ளது. குறவஞ்சியில் வரும் உரையாடல்கள், பேச்சு வழக்குச் சொற்களாகவும், மரபுத் தொடர், பழமொழிகள், சேரி வழக்குகள் கொண்டதாகவும் அமைகின்றன. குமரகுருபரர் இயற்றிய மீனாட்சியம்மை குறமே குறவஞ்சி இலக்கிய வகையில் முதலில் தோன்றியதாகும்.

பள்ளு போன்றே அதன் பின் தோன்றிய குறவஞ்சி நாடகங்களும் மக்களைப் பாடின. குறவஞ்சி இலக்கியங்களில் பாட்டுகளை இணைக்கும் உரையாடல்கள் அதிகம் இடம் பெற்றன. இது இன்றைய நாடகத்தை நோக்கிய வளர்ச்சி எனலாம். பொதுவாகப் பள்ளு நாடகத்தைவிடக் குறவஞ்சி நாடகங்கள் அதிகமாக நடிக்கப்பட்டதோடு, வளர்ந்து வந்த போக்கினையும் காணமுடிகிறது.

நொண்டி நாடகம்

பள்ளு, குறவஞ்சி போலச் செல்வாக்குப் பெற்ற இலக்கிய வகையில் நொண்டி நாடகமும் ஒன்றாகும். இந்நாடகம் நொண்டிச் சிந்தால் பாடப்பட்டிருந்ததாலும், நொண்டி ஒருவன் தன் வரலாறு கூறுவதைப் போன்ற அமைப்பைப் பெற்றிருந்ததாலும் நொண்டி நாடகம் என்ற பெயர் வந்திருக்கலாம். ஒற்றைக்கால் நாடகம் என்று கிராமப்புற வழக்கில் இந்நாடகம் அழைக்கப்படுகிறது. இந்நாடக வகை 17ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றியதாகும். ஒரு நடிகன் நொண்டியாக மக்கள் முன் தோன்றி, ஆடலும் பாடலும் மிகுந்த இவ்வகை நாடகங்களை நடித்துக் காட்டியிருக்கிறான். நகைச்சுவை மிகுந்த நாடகமாக நொண்டி நாடகம் விளங்குகிறது.

அக்காலச் சமுதாயத்தில் அதிகமாகக் காணப்பெற்ற பரத்தையர் உறவு, களவு போன்ற தீச்செயல்களை அரங்கத்தில் காட்டி மக்களை நல்வழிப்படுத்த வேண்டும் என்பதே நொண்டி நாடகத்தின் நோக்கமாகும். சிறப்பாக மக்களை மகிழ்வித்து, அறிவு புகட்ட வேண்டும் என்பதே இதன்

குறிக்கோள். பல நொண்டி நாடகங்கள் அக்காலத்தில் அரங்கேறின. அவற்றில் சிறப்பானவை திருச்செந்தூர் நொண்டி நாடகம், சீதக்காதி நொண்டி நாடகம், திருமலை நொண்டி நாடகம், அவினாசி நொண்டி நாடகம், ஞான நொண்டி நாடகம் முதலியனவாகும். நொண்டி நாடகத்தில் முதலில் தோன்றியதாகச் சீதக்காதி நொண்டி நாடகத்தைக் குறிப்பிடலாம்.

ஒருவனே தோன்றி மேடையின் மீது பாடித் தன் வரலாறு கூறுவதாக அமையும் இந்நாடகத்தை ஒரு தனி நடிப்பு நாடகமாகக் கொள்ளலாம். இது குறவஞ்சி நாடகத்திலிருந்து இன்னும் சிறிது உயர்ந்த நிலையை அடைந்திருப்பதை உணர்த்துகிறது.

விலாச நாடகம்

விலாச நாடகம் என்பது பலவகை இலக்கியங்களின் சாயலையும் பெற்று விளங்கும் ஒரு சிற்றிலக்கிய வகை நாடகமாகும். கோவை, தூது போன்ற சிற்றிலக்கியங்களின் தாக்கம் அதிகமாக விலாச நாடகத்தில் உள்ளது. பெரும்பாலான விலாசங்கள், நாடகப் போக்கிலேயே அமைந்துள்ளன. மேனாட்டு நாடக முறைகளைப் பின்பற்றி அங்கம், களம் போன்ற அமைப்புகளுடன் அமைந்துள்ள விலாசங்களும் உண்டு. பல்வேறு வகையான இசைப் பாடல்களையும், விருத்தங்களையும் இடையிடையே வசனங்களையும் பெற்று அமைந்த விலாசங்களும் உண்டு. தெருக்கூத்தைப் போன்றே அமைந்துள்ள நாடக விலாசங்களும் உண்டு.

தமிழ் நாடக வரலாறு என்ற தன் நூலில் சக்திபெருமாள் கூறும் போது, இந்நூற்றாண்டில் (கி.பி.19) நூற்றுக்கணக்கான நாடகங்கள் இயற்றப்பட்டு அவை புற்றீசல்கள் போலக் குறுகிய கால அளவே வாழ்ந்து மறையலாயின. குறிப்பிட்ட ஒரு தலைவன் அல்லது தலைவியின் புகழைச் சிறப்பித்துப் பேசும் நாடகம் விலாசம் எனப்பட்டது. அரிச்சந்திர விலாசம், மோகனாங்கி விலாசம் என்பன அவ்வாறு பெயர் பெற்றவை என்பார். சில விலாசங்களைப் படைத்த ஆசிரியர்களே தங்கள் நூல்களை நாடகங்கள் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். பூம்பாவையார் விலாசம் என்ற நூல் இதற்குச் சான்றாகும்.

கி.பி.18ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பாவராததாள சிங்காராதி அபிநய தர்ப்பண விலாசம் என்னும் நூல், இசை, நாடகம் ஆகியவற்றை விளக்கும் நூலாகவே உள்ளது. பூகோள விலாசம், அண்ட கோள விலாசம், அரிச்சந்திர விலாசம், மோகனாங்கி விலாசம், ஆறாதார விலாசம், சந்திர விலாசம், சமுத்திர விலாசம் எனப் பல விலாச நாடகங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. 1877இல் திண்டிவனம் இராமசாமி ராசு என்பார் பிரதாப சந்திர விலாசம் என்னும் சமூக நாடகத்தைக் கவிதை, உரைநடை கலந்து அங்கம், களப் பிரிவுகளுடன் எழுதினார். அது முதல் தமிழ் நாடக உலகில் ஒரு மறுமலர்ச்சி தோன்றியது. 1857இல் காசி விசுவநாத முதலியார் என்பவரால் இயற்றப்பட்ட நாடகம் டம்பாச்சாரி விலாசம். இது 19 ஆம் நூற்றாண்டில் அரங்கேறிய நாடகங்களிலே தலை சிறந்த நாடகம் என்று குறிக்கப்படுகின்றது. நாடக அமைப்பால் மட்டுமன்றிச் சீர்திருத்தக் கருத்துகளைக் கொண்டும் இந்நாடகம் முதலிடம் பெறுகின்றது.

இலக்கிய வகை நாடகங்களில் ஆரம்ப காலத்தில் பாடல்கள் மட்டும் இருந்தன. குறவஞ்சியில்

பாத்திமா கல்லூரி (தன்னாட்சி)
(தேசியத் தர மறுமதிப்பீட்டில் 'A++' தகுதி பெற்றது (4வது சுழற்சி))
தமிழ் உயராய்வு மையம், மதுரை. மற்றும்
பிரணவ் தமிழியல் ஆய்விதழ்
(மதிப்பீடு செய்யப்பட்ட காலாண்டு சர்வதேச மின்னியல் ஆய்விதழ்)
இணைந்து நடத்திய
தேசியக் கருத்தரங்கம்
"நாடகத்தமிழ்-வேரும் விழுதுகளும்"
Special Issue volume-3 issue-3

இடையிடையே உரையாடல் இடம் பெற்றது. நொண்டி நாடகத்தில் தனி நடிப்பு வெளிப்பட்டது. விலாச நாடகக் காலத்தில் இறுதிப் பகுதியில் தமிழின் முதல் சமூக நாடகமாக விலாசமே (டம்பாச்சாரி விலாசம்) அமைந்தது. இதன் மூலம் தொன்மை நாடகத்தின் போக்கு பெரும் மாறுதலடைந்து அடுத்த காலக்கட்டத்தை நோக்கி நகர்ந்தது.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் நாடகம்

இன்று கிடைத்துள்ள நூல்களில் மிகத் தொன்மையானது தொல்காப்பியம். 'நாடகம்' என்ற சொல்லை தொல்காப்பியத்திலேயே காண்கிறோம். இந்நூலில் கூறப்படும் செய்திகளைக் கொண்டு, அக்காலத்திலிருந்த சில நாடகங்கள் (கூத்துகள்) பற்றி அறிகின்றோம். தொல்காப்பியர் மெய்ப்பாட்டியல் என்னும் பகுதியில் கூறியுள்ள பல செய்திகள் நாடகங்களுக்கு ஏற்ற கூறுகளாக உள்ளன. மேலும் தொல்காப்பியர் நாடகத்தை, விளையாட்டு எனப் பொருள்படும் பண்ணை என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகின்றார்.

சங்க காலத்தில் நாடகம்

கி.பி.250 வரை உள்ள காலத்தைச் சங்க காலம் என்பர் வரலாற்று ஆசிரியர்கள். பெரும்பாலும் தொல்காப்பியர் கூறிய நாடகங்கள் (கூத்துகள்), அவற்றின் வகைகள் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களில் காணலாம். பாணரும், பாடினியும் இசைக் கலையை வளர்த்தனர். பொருணரும், கூத்தரும் நாடகக் கலையைப் போற்றி வளர்த்தனர்.

அகநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை ஆகியவற்றில் வரும் பாடல்கள் நாடக உரையாடல்கள் போலவே பெரும்பான்மையும் அமைந்துள்ளன. தலைவன் - தலைவி, தலைவி - தோழி, தோழி - பாணன் உரையாடல்கள் நாடகமாகவே விளங்குகின்றன.

வெறியாட்டு என்று சங்க இலக்கியம் கூறும் சடங்கு நிகழ்ச்சி நாடகத் தன்மை பெற்று விளங்குகிறது. காதல் வயப்பட்ட மகள், தாய், வேலன், தோழி என நான்கு பாத்திரங்கள் இந்தச் சடங்கில் முக்கியமானவர்கள். இந்த நான்கு பேருக்கும் இடையில் நடைபெறுகின்ற உரையாடல் நாடக மொழிகளாகவே அமைந்துள்ளன.

கூத்தோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களாகக் கோடியர், வயிரியர், கண்ணுளர், பாணர், அகவுநர் என்ற தொழில்முறைக் கலைஞர்கள் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. குறிப்பாக மலைபடுகடாம் எனும் நூல் நாடகக் கலைஞர்களாகிய கூத்தர்களை ஆற்றுப்படுத்துவதாகவே (வழி காட்டுவதாகவே) அமைகிறது.

புறநானூறு, 28ஆம் பாடல் கூத்தர் ஆடுகளம் எனக் கூத்து நடைபெறும் இடத்தைக் குறிக்கிறது. பரிபாடலில் வரும்,

படு கண் இமிழ் கொளை பயின்றனர் ஆடும்

களி நாள் அரங்கின் அணிநலம் புரையும்

(பரிபாடல் - 14)

என்ற அடிகள் ஆடல் அரங்குகளைப் பற்றிக் கூறுகின்ற

பாத்திமா கல்லூரி (தன்னாட்சி)
(தேசியத் தர மறுமதிப்பீட்டில் 'A++' தகுதி பெற்றது (4வது சுழற்சி))
தமிழ் உயராய்வு மையம், மதுரை. மற்றும்
பிரணவ் தமிழியல் ஆய்விதழ்
(மதிப்பீடு செய்யப்பட்ட காலாண்டு சர்வதேச மின்னியல் ஆய்விதழ்)
இணைந்து நடத்திய
தேசியக் கருத்தரங்கம்
"நாடகத்தமிழ்-வேரும் விழுதுகளும்"
Special Issue volume-3 issue-3

திருக்குறளில் நாடகம்

திருக்குறள் மக்களுக்கு நீதி கற்பிக்க வந்த நூலாயினும், நாடகம் பற்றிய செய்திகளையும் கூறுகின்றது. நீண்ட நாடகங்கள் போலில்லாமல், ஒரு பகுதியை மட்டும் நடித்துக் காட்டுவது ஓரங்க நாடகம் ஆகும். இது கதையின் கட்டுரைப் பொருள், கதையின் நிகழ்ச்சி, உறுப்பினர்கள், காலம், செயல், இட ஒருமைப்பாடுகள், உரையாடல் என அமையும். ஓரங்க நாடகத்திற்கான அத்துணைக் கூறுகளும் திருக்குறளின் பல குறட்பாக்களில் அமைந்துள்ளன. ஆறு. அழகப்பன் என்பவர் புலவி நுணுக்கம் என்னும் அதிகாரத்தை வைத்து ஓர் ஓரங்க நாடகத்தைப் படைத்துள்ளார்.

நாடகத்தில் தனிமொழி என்பது ஒரு கூறாகும். ஒருவன் தனிமையிலோ, தன் நெஞ்சத்தை நோக்கியோ, தானே தனியே பேசுவது தனிமொழியாகும். இது பல குறட்பாக்களில் நாடகப்பாங்கில் அமையக் காணலாம்.

சிலப்பதிகாரத்தில் நாடகம்

நாடகக் காப்பியம் என்றழைக்கப்படும் சிலப்பதிகாரம் தமிழின் முதற் காப்பியம். இது இன்று திரைப்படமாக எடுக்கப்பட்டும், நாடக, நாட்டிய வடிவமாக நடத்தப்பெற்றும் உள்ளது. ஒரு நாடக வடிவம் கொள்ளுதற்குரிய கட்டுக்கோப்பைச் சிலப்பதிகாரம் முழுமையாகப் பெற்றுள்ளது.

நாடகமேத்தும் நாடகக் கணிகையொடு

வால சரிதை நாடகங்களும்

என நாடகம் என்ற சொல்லை, நடனமில்லாமல் நாடகம் என்ற பொருளிலேயே சிலம்பு வழங்குகிறது.

பொதுமக்கள் காணும்படியான நாடகங்கள் பொதுவியல் என்றழைக்கப்பட்டன. அரசவை உயர்குடியினர் காணும்படி நடந்த நாடகங்கள் வேத்தியல் என்று அழைக்கப்பட்டன. சிலப்பதிகாரம் இருநிலைப்பட்ட மக்களுக்கான கலைகளையும் கூறுகிறது. நகர்ப்புற மக்களுக்கான கலைகளை,

- (1) அரங்கேற்று காதை
- (2) இந்திர விழாவூரெடுத்த காதை
- (3) நீர்ப்படைக் காதை
- (4) கடலாடு காதை
- (5) வேனிற் காதை

ஆகிய காதைகளில் இளங்கோவடிகள் காட்டுவார். நாட்டுப்புற மக்களின் கலைகளை,

- (1) வேட்டுவ வரி
- (2) குன்றக் குரவை
- (3) ஆய்ச்சியர் குரவை

ஆகிய காதைகளில் காட்டுவார்.

மாதவி ஆடிய பதினொரு ஆடல்கள், சிலப்பதிகாரத்தில் கடலாடு காதையில் வருகின்றன. அவை புராணக் கதைகளை நடித்துக் காட்டும் தன்மையுடன் விளங்குகின்றன.

நாடக மேடை என இக்காலத்து வழங்கப்படும் இடம் சிலப்பதிகாரத்தில், ஆடுகளம், ஆடரங்கு,

ஆடிடம் என்ற சொற்களால் குறிக்கப்படுகிறது. அரங்கம் அமைக்கப்படும் அளவுகளும் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் கூத்துகள் இரவில் நடக்கும்போது பெரும்விளக்குகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. எதிரில் அமர்ந்து கூத்துக் காண்போரின் இருக்கை அம்பலம் என்ற பெயரால் விளங்கியது.

ஆடரங்கில் மூவகைத் திரைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. எழினி என்ற சொல் திரையைக் குறித்தது. மூவகை எழினிகள் இருந்தன. அவை,

- (1) ஒருமுக எழினி
- (2) பொருமுக எழினி
- (3) கரந்து வரல் எழினி

என்று அழைக்கப்பட்டன. மணிமேகலையில் நாடகம்

மணிமேகலை ஒரு துறவுக் காப்பியம். ஆனாலும் இதனுள் நாடகம், நாடகக் காப்பியம், யாழ், தண்ணுமை, குழல் போன்ற செய்திகள் கூறப்படுகின்றன. மணிமேகலைக் காப்பியம் எழுந்த காலத்தில் குடும்பப் பெண்கள் ஆடல், பாடல் நிகழ்த்துவதில்லை. அதற்கென இருந்த பாணர் மகளிரும், விறலியரும், கணிகையருமே இக்கலைகளைப் பயின்று ஆடியும் பாடியும் வந்தனர் என்பதை அறிகிறோம். கதை தழுவாக் கூத்து, கதை தழுவி வரும் கூத்து என இருவகைக் கூத்துகள் இருந்ததை மணிமேகலை ஆசிரியர் சாத்தனார் காட்டுகிறார்.

பக்தி இலக்கியங்களில் நாடகம்

பல்லவர் காலத்தில் சைவமும், வைணவமும் எழுச்சி பெற்றன. சைவப் பெரியோர்களான நாயன்மார்களும், வைணவப் பெரியோர்களான ஆழ்வார்களும் பக்திப் பாடல்களைப் பாடினர். இவர்களின் பாடல்களில் பெரும்பாலும் இசைக்கலை பற்றிய குறிப்புகளே அதிகம் கிடைக்கின்றன. இன்னிசைக் கருவிகள் கொண்டு ஆடல் பாடல் நிகழ்ந்ததாகக் குறிப்புகள் உள்ளன. காலத்தால் பிற்பட்டவராகக் கருதப்படும் மாணிக்கவாசகர்,நாடகத்தால் உன்னடியார் போல் நடித்து..... என்று பாடுவதன் மூலம், அக்காலத்தில் நாடகம் பெருவழக்காய் இருந்தது தெரிய வருகின்றது. நாடகம் என்ற சொல்லினை நம்மாழ்வார் நாட்டியம் என்ற பொருளிலேயே கூறுகின்றார்.

பிற இலக்கியங்களில் நாடகம்

சேக்கிழார் பாடிய பெரிய புராணம் நாடகத் தொடர்பான பல செய்திகளைக் கூறுகின்றது. மதுரையைக் குறிக்கும் பொழுது முத்தமிழும் சிறந்த மதுரை என்று கூறும். காஞ்சியில் அக்காலத்தில் நாடக மகளிர்க்கெனத் தனித் தெருக்கள் இருந்த செய்தியையும் பெரிய புராணம் மூலம் அதன் ஆசிரியர் சேக்கிழார் காட்டுவார்.

அடியார்க்கு நல்லாரின் உரைகள் கலைக்கு விளக்கமாக அமைகின்றன. அவர் காலத்து நாடகம், இன்றைய வடிவில் இல்லாமல் ஆட்ட வடிவில் அமைந்திருந்ததை அடியார்க்கு நல்லார் உரை மூலம் அறிய முடிகிறது.

சிறிலக்கியங்களை நாடகம் என்னும் அடிப்படையில் தமிழ் இலக்கிய ஆய்வாளர்கள்

மதிப்பிடுவார்கள். நாடகக் கூறுகள் அமைந்த சிற்றிலக்கியங்கள், நாடகத்திற்குப் பெரும் ஊக்கம் தந்தன.

முடிவுரை

நடனத்திலிருந்தும், சடங்குகளிலிருந்தும் தோன்றியது நாடகம். எகிப்தில் இவ்வகையில் முதல் நாடகம் தோன்றியிருக்கலாம். கிரேக்க நாட்டின் நாடகக் கலையின் தாக்கம் பல நாடுகளிலும் காணப்பட்டது. இந்திய நாடகங்களில், வடமொழியான சமஸ்கிருதத்தின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். காளிதாசர் போன்ற மேதைகள் சிறந்த நாடகங்களைப் படைத்தனர். தமிழ் நாடகங்கள் பற்றி அறியத் தொல்காப்பியத்திலிருந்து தொடங்கிச் சிற்றிலக்கியங்கள் வரை குறிப்புகள் கண்டோம். நடனமே பெரும்பாலும் நாடகம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. சோழர் காலத்தில்தான் கூத்து என்று ஓரளவு நடிக் கப்பட்ட நாடகங்கள் நடந்ததாகக் கல்வெட்டுகள் மூலம் அறிகிறோம். நடனத்தோடு இணைந்து வளர்ந்த நாடகம் தொடர்பான பல செய்திகளை நாம் இலக்கியங்கள் மூலமே அறிய முடிகின்றது. எழுதப்பட்ட நாடகப் பிரதி அதாவது நாடக நூல் எதுவும் சிற்றிலக்கிய காலம்வரை, குறிப்பாகப் பதினாறாம் நூற்றாண்டு வரை நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. அதனால் தமிழ் நாடக இலக்கியம் என்பதை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் தெளிவாக எழுத முடியாத நிலை உள்ளது. மறைந்து போன தமிழ் நாடக நூல்கள் கிடைக்குமானால் இன்னும் பல தொன்மை நாடகச் செய்திகளை நாம் அறியலாம்.

மேற்கோள்

1. பேராசிரியர் நா.வானமாமலை (1999). இலக்கியத்தில் உள்ளடக்கமும் உருவமும். மக்கள் வெளியீடுஇசென்னை-2. பக். 11.
2. பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தன் (1999). இலக்கியக்கலை. திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை-18. பக். 29-45.
3. அவ்வை தி. க. சண்முகம் (2018)
4. எனது நாடக வாழ்க்கை ஆசிரியர் மூன்று இலக்கிய நாடகங்கள்
5. <https://www.tamilvu.org/ta/courses-degree-p203-p2034-html-p2034113-30339>
6. <https://www.tamilvu.org/ta/courses-degree-p203-p2034-html-p2034223-30364>

